

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XXXVI. OO. SS. Filiationis Divinæ Characteristica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XXXVI.
FESTVM OO. SS.

Beati, qui persecutionem patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est regnum caelorum.
Matth. 5.

Filiationis Divinae Characteristica.

Mille vota fundimus mortales, mille animo coquimus & ore promimus desideria mortales, sed stolidi & summe homini nociva, suum si tandem effectum fortiantur Opt. AA. Id Phaeton docuit suo e curru precipitatus, & solaribus flammis exustus. Fuit Phaeton, prout fabulae loquuntur, Solis filius ex Clymene, juvenis cereis & imberbis, qui cum aurigandi imperitus patrem rogasset, ut uno tantum die currus sui habenas filio transcriberet, votis potitus, ex ineptia regendi, caelum prope ac terram succendit, ab irato Jove fulmine percussus, curru ejectus, & in flumen Padum demersus; hinc Sueton. (1) tritum illud adagium eduxit: *Phaëtonem orbi terrarum educate*, seu quod idem, perniciosissimum orbis incendiarium Caligulam fovete, quod rectius hodie de Musli mani germano S. R. I. jurato hoste & archityranno, Sacrorum omnium Heroltrato dixeris, quam de Caligula. Sed hac super re Ovidium (2) audiamus, qui sic orantem producit Solis filium:

*Phæbe pater, si das usum mihi nominis hujus,
Nec falsa Clymene culpam sub imagine celat,
Pignora da genitor, per que tua vera propago
Credar, & hunc animis errorem detrahe nostris.*

Quid pater ad ista? votis annuit, juravitque, se filii precibus locum ocus daturum. Petiit autem loco recitato stolidus juvenis currus paterni

terni seu solaris currus habenas, ut hoc ex regimine Solis filius esse agnosceretur.

— — *Currus petit ille paternos,
inque diem alipedum jus & moderamen equorum,
Pœnituit jurâsse patrem &c.*

B.
Inepti
nempe
sunt ad re-
gimen ju-
venastri.

Habenas filio traditas esse, pœnituit Phœbum. Cur? quidquid enim petiit filius, obtinuit, sed simul in proprium exitium, & in alienum se enim perdidit, & simul in flammâ egit, everso curru terrarum orbem. Fac vel hodie currum Reipublicæ protervi Phœtontes moderetur, adhuc hodie tali ex regimine nil præter clades & ruinas expectatur. Inepta est juvenus ad sustinendas imperii habenas; sicut enim novæ cytharædi multas perdunt chordas & fides, sic impetuoſi juvenes reipublicam pessumdant; hac similitudine olim à curiis & à grandævâ Xenophon. *A Senibus nomen mite Senatus habet.* Væ curiæ! Væ urbi! Væ reipublicæ, ubi ad pulpitum sedent juvenes! Romæ olim cum ad imperitos juvenes regimen & Senatus constitutum devolveretur, sub annonæ Porta hi subito aureis literis exaratus versus apparebant:

*Roma vetus, veteres dum terexere Quirites,
Nec dolus in patria, nec malus ullus erat,
Defunctis patribus successit prava juvenus,
Cujus consilio præcipitata ruis.*

Hanc aded Phœtontis ruinam veluti doctrinæ saluberrimæ sympathia mater Antiquitas posteris reliquit, ut exinde discerent, reipublicis venibus pessime administrari juxta illud Poëtæ:

*Urbes, regna, domos juvenum quas rexerit ardor
Sint quamvis fortes, certa ruina manet.*

C.
Petiit Phæ-
eton in si-
gnum filia-
tionis cur-
rus mode-
ramen.

Sint ergo à curiis & à curiis procul omnes juvenes ceu femina compe-
ne per eorum prava consilia in exitium subditi trahantur. Sed hæc
alia in Phætonte consideranda aliis relinquo. Ego in Phætonte hoc
id unum suspicio, quod in signum filiationis suæ currus paterni pos-
ret habenas, ut ex eo Solis filius prædicaretur. Vereor sanè, ne hæc
in horam multos numeret sequaces Phæton etiam nos inter, qui Ca-
tholici dicimur & orthodoxi. Multi nostrum hęc etiam avò scire spe-
stunt, an sint inter filios Dei, & an inter Christi cohæredes deputati
sint? Pro signo hujus divinæ Filiationis & hæreditarii juris ad glori-
am

multi stolidè ponunt, si curru aureo sublimes, si sceptris & coronis decori, si dignitatibus præfulgidi, si opus ac fortunis fecundi possint in terris eminere; hos verò stolidos dixerim Phaëtones, quia sic sapè numero bonorum omnium, pessimam incurrunt jacturam. *Regnum meum non est de hoc mundo*, pridem Christus (3) proclamavit; & sanè (3) Joan. 18. actum foret de pauperibus, si nemo Dei posset filius cognominari, nisi dives fuerit, splendidus, opulentus. Mens si fuerit verum divinæ filiationis Signum investigare, id cum omnibus Sanctis in ipso naturali Dei Filio Christo JESU Homine simul ac Deo suspiciamus.

Signum hoc divinæ filiationis nostris omnium oculis objacet AA. *Non est servus major Dominò suo* (4) nec decet, ut filius Dei tantummodo adoptivus, qualis est purus homo, molliùs tractetur, quàm tractatus sit filius naturalis Dei. Signum ergò Filii Dei ipse Dei Filius Crucem dixit, & crucis appendices, persecutiones, & omnis generis ærumnas corporis atq; animi dolores unde unde homini affusos. Hanc crucem & crucis appendices, varii generis calamitates & miseras tanquam filiationis divinæ clarissima signa omnes SS. Cœlites, cum in vivis agerent, ardentissime amplexi sunt, ita quidem, ut nec cœli gloriam aliâ viâ apprehenderent, quàm per viam Crucis & mille pericula mortis. Lustremus nonnihil hanc thesin, & inde nostrum leporem nostram ignaviam inflammemus.

Antequam D. Joannes suam Apocalypsin elucubraret, dedisse legitur ad septenos Asiæ Episcopos totidem epistolas nomine ac imperio Christi exaratas. Ex omnibus epistolis illis una modo producit numerò secunda, quam dedit ad Angelum Smyrnæ seu ad Smyrnenfis Ecclesiæ Episcopum, qui tunc erat S. Polycarpus vir solidæ sanctitatis qui postea cum Germanico pro fide seris objecto, cum Pionio clavibus confixo, vivus igni absumptus est Martyr. Hunc Polycarpum per epistolam hortatur Joannes ad constantiam in fide ac virtute usque ad mortis articulum prosequendam quam si ad finem usque tenuerit, promittit ei vitæ sempiternæ immortalem coronam aliter non obtinendam, nisi tribulationibus & ærumnis seculi hujus cordatè fuerit pro Dei gloria immortuus membratim do epistolam, ut tantò solidiùs capiatur; quæ enim Polycarpo dicta sunt, omnes tangit cœlorum candidatos, etiam laicos, & nullum perfectionis aucupandæ statum profectos. Sic (5) sonat: *Hæc dicit primus & novissimus, qui fuit mortuus & vivit.* Sensus est, scio te gravissimè premi & enormiter tribulari; scio te ad mortem, ad martyrium quari; at constans esto in virtutis proposito, & me veluti specu-

(3) Joan. 18.

(4) Joan. 13.

D.

Signum filiationis divinæ nobis Crucis est & Crucis appendices.

E. Probatur thesis hæc ex Script. ex PP. & DD. Cœlitum actis.

(5) Apoc. 2.

speculum tuum intueri; en & ego, licet verus Dei filius essem, occidit
 sum, at verò nunc ab umbris ad vitam resurrexi; occideris etiam tu
 fili mi, sed ad immortalem gloriam præviò exemplò meò resurges. *Ne
 ue cede malis, sed contra audentior ito*, intuitu vitæ per gloriosissimam
 mortem beatificandæ; probari debet fides tua fili mi, ideo quem diligis
 Dominus, castiget, & omnem filium quem recipit, flagellat; quod à Deo
 (6) Tob. 12. Tobia dictum est, etiam tibi (6) occiditur: *Quia acceptus eras Deo, nec
 fuit, ut tentatio probaret te*; quos nulla tentatio probat, timere possunt, à
 Deo suo accepti sint; solet nempe filios suos crucibus & arumnis Deus in
 signire, crucibus & adversis probare, cruce tanquam quadriga ad cæli glo-
 riam promovere. Pergit porrò Epistola: *Scito tribulationem & pauperitatem
 tuam*, seu quod idem est, scio & video te ab infidelibus sociis, omnibus bo-
 nis & fortunis tuis exspoliatum, rapinam bonorum cum gaudio susceperis.
 Scio, te grandem pati mortalium præsidiorum inopiam continuæ pe-
 secutioni junctam, *sed dives es*, gratiâ scilicet & bonis spiritualibus, &
 de virtute ac bonis operibus dives es, Numine plenus ac lumine; ut enim
 (7) S. Hier. Hier. meminit (7) *affatim dives est, qui cum Christo pauper est*, qualem
 ep. ad He- olim Paulum fuisse primum Eremitam seminudum, in eremo vive-
 liod. rem & morientem idem Pater patheticè scribit, ex quo pauca (8) de
 (8) Idem in libro: *Dicant, qui sua patrimonia ignorant, qui domus marmoribus vestita
 vir. S. Pauli qui prædia & villas coacervant, nudo huic seni quid defuit? vos gemmas
 Erem. bitis, ille cavis manibus naturæ satisfecit: vos tunicis vestris aurum inter-
 culo patet cæli regia, vos avaras corripit gebenna: ille nudus Christi ve-
 stem retinuit, vos sericis vestili Christi & nuptialem innocentie ve-
 stem perdidistis. Paulus vilissimo pulvere coopertus jacet, in gloriam resur-
 rectorum, vos operosa & pretiosa saxi sepulchra premunt vestris cum op-
 bus arduos. Det optionem Hieronymo clemens Deus, magis eligerem labe-
 ram Pauli tunicam cum meritis suis, quam Regum purpuram cum enormi-
 panis suis. Hæc Stridonensis. Unò verbò spe ac fiducia dives est
 Polycarpus, quia novit se fore Christi cohæredem. At ecce modicam
 ac viam, quâ eum ad hanc spem inducit! non se Regem Regum nunc
 cupat, sed eum, qui mortuus est & vivit, ut jam supra meminimus sed plus
 ultra, epistolam evolvimus: *Blasphemas ab his, qui judæi sunt, seu quod
 idem infamia & convitiis quasi impius & concuscandus homo prola-
 deris, dilaceraris. At quid tum? aliter Filii Dei nomen haud partici-
 pas; in hoc signo vinces, & hereditatem capies æternam, regni cæle-
 stis cohæres filius. Ita in rem Aug. (9) omnes, qui in Christo pie vult
 vivere**

(9) S. Aug.
 in sent. n.
 32.

vivere, necesse est, ut ab impiis patiantur opprobria & despiciantur. Presentia bona perdunt & invisibilia recipiant. Hæc despectio hæc irrisio in impios retorquetur, cum & abundantia eorum in egestatem, & superbia eorum transierit in æternam confusionem. *Missus est diabolus aliquos ex vobis in carcerem, ut tentemini, & habebitis tribulationem diebus decem*, verba iterum sunt Epistolæ divinæ. Orcus in vos omne genus probrorum evomet & tormentorum, ut Vos in desperationis barathrum conjiciat, *sed durate, & vosmet rebus servate secundis*. Abel fieri non potest, quem Caini malitia non exerceat. Filii Dei esse si vultis, positi estis veluti signum ad sagittam, in quod omnes pravi colliment; at verò idem signum ad sagittam signum erit ad gloriam, si fortis patientia ad ultimum instans prorogetur. *Exemtu es à ratione flagellorum, exclusus & à conditione filiorum, & ab hæreditate adeunda in regno cælorum*. Sic iterum Hier. *Decem dies* hic loci tribulationibus determinantur, ut ostendat Joannes brevi transiuras, & in eorum locum gloriam perennem successuram juxta illud (10) Pauli, *momen- (10) 2. Co-
taneum & leve tribulationis nostræ æternum glorie pondus operatur in no-
bis*. Ex his præmissis fecit tandem sequens conclusum Dei nomine Jo-
annes: *Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vite*. Coro-
næ hujus intuitu ad constantem patientiam Polycarpum hortatur, ut
ore simul ac corde, verbo simul & facto identidem cum Paulo (11) ex-
clamet: *Non sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram glo-
riam*. Quæ Joannes in Epistola hucusque recitata
Polycarpo transcripsit, omnes SS. Cœlites tanquam sibi dicta memori
semper animo versabant; in id unice intenti, ut per uberem patientiam
se morigeros Dei filios Deo probarent, ac tantò fortiorem spem æter-
næ illius hæreditatis post fatum adeundæ formarent, quantò plura in
vivi tribulationum genera exhauriebant. Hinc illis suspecta erat om-
nis malacia, ne fortè Dei filiatione mortui exciderent, si vivi tanta
prosperitate gauderent. Hic illæ voces Theresianæ: *Domine aut pati
aut mori!* hinc illa Clementis suspiria: *Domine, nolim hanc crucem à me
tolli, nisi illius in vicem mihi dare velis majorem!* hinc illa flagrantis ani-
mi jacula, quæ magna Xaverii anima ex imi pectoris pharetra sursum
ad Superos emisit: *Amplius Domine amplius!* cum expositas sibi cru-
ces cernebat; at verò *Satis est Domine satis est!* cum cœlestibus solatiis
& gratiarum charismatis cœlitus perplueretur. Hujus hæreditatis
gratia in cœlis aucupandæ, omnes alii nunc cœlis illati Cœlites ege-
statem

statem & inedia, injurias & tormenta, dedecus & infamiam tanto ambitu amplexi sunt, quanto mortalium plerique honores & opes, plausus & delicias solent infectari.

F. Cui nimis est præcelsa patientia, à Dei filiatione ac cœlesti premio petita, is plano pœde SS. exemplo se metu ac horrore aternalis pœnæ flagitiis de- cretæ, ad patientiam extimulet.

Cui verò hæc patientia à pravio Dei Hominis exemplo, à Dei filiatione & cœlicæ hæreditatis jure à doloris premio & gloria cœlesti petita, nimis præcelsa & sublimis esse videtur, is alteram in plano comprehendat, tot pariter SS. Cœlitibus receptam. Horum multo metu ac horrore pœnæ post fata peccatis decretæ ad perennem patientiam se ultrò extimulabant, ut parvo quodam mundi hujus malo grande illud & æternum *væ* redimerent. Nullus adversitatis casus, nulla dolorum & adversitatum gravitas esse potest tam acerba, quam gehennæ cruciatus. Nulla vitæ hujus confusio conferri potest cum illa, quæ coram toto mundo in extremo judicio, & postea sine fine grassabitur in Averno. Ita sæpe Deus hîc suos cruciat, ut eis in æternum parcat. Sic sæpè alios grandibus flagitiis coopertos focus damnæ nullò ævò sopiendis, ut alii malò docti alienò, saniora consilia capessant, & in ardenti vitæ melioris proposito firmiora capiant incrementa Deoque tandem ut fideles filii sua in gloria uniantur. *Descendite in infernum viventes, ne desinant morientes* &c. Ita fratres suos monuit de monte melleus Pater Bernardus: Nil tam acerbum nobis poterit accidere in vita, quod non promptè valeat sufferre patientia, si modo memori animo recolatur pœna tot peccatis decretæ in gehennâ. Introspevit vel una vice in teterrimum Orci carcerem Anglus ille, mox toto vitæ tempore omnibus deliciis valedixit, nunquam ultra risum ora resolvere visus; quidquid ei malorum occurreret, quidquid adversitatum hauriret, suo illo solenni lemmate elusit, contempsit: *ego longè acerbiora*, quibus hæc & hæc comparata nihil sunt nisi pulvis & umbra. Hæc pœnæ quantæ sint, imò quàm enormis sit vel una e illis, obiter ex damnato audiamus, quem vitæ SS. Patrum regerentant.

G. Erant duo Viri sanguinis claritate illustres, qui cum ad ædem Æream se conferrent, audiebant fortè sacro è pulpito de Orci supplicio differentem Ecclesiasten. Exaggerabat mirabili eloquentia Tartari cruciatus; varia tormentorum genera, quibus fontes in Erebo cruciabantur, ad vivum depingebat; locum illum, ubi divinæ Majestatis perduelles ac Deo rebelles filii mactantur, palàm ostendebat, aliud esse, quàm omnium acerbissimum officinam, horridam mephiticam.

Hæc pœnæ quantæ sint, ex damnato audiatur.

dium omnium colluviem, & malorum omnium interminabilem clo-
 acam. Hæc eo accentu & vocis energia inculcabat, ut unâ omnes
 horrifono metu quassaret; fuit tamen unus illorum, qui crederet,
 hæc magis ad pompam quàm ad veri normam ampliari, verba proin-
 ferventissimi Ecclesiastæ ridendo exploderet; alter contra sibi dicta
 metuens, & tot pœnis jure suo consternatus, toti mundo calces illi-
 ferat, vitæ religiosissimæ statum amplexus, illud sibi perpetim occen-
 tans: *Omnia si perdas, animam servare memento.* Inter hæc tam dispa-
 ria vitæ instituta alter ille Verbi Divini reprobis contemptor, post mor-
 bum satis prolixum ad supremam vitæ lineam devolutus est. Jam con-
 clamatum erat de vita temporali, ecce alter amicus lectum accessit,
 qui cum frustra ad pœnitentiam hortatus esset decumbentem, ulti-
 mum obtestatus est veterem socium, ut ei saltem à morte appareret,
 & quis esset alterius vitæ status, describeret. Sic vitâ functus seipsi
 noctu ocius videndum exhibuit, cum verò alter, quò locò esset ami-
 cus, inquireret, respondit spiritus, secum agi pessimè, se enim æternis
 pœnis addictum esse. Horruit ad teterrimum Orci fulmen Monachus,
 sibique ex intervallo redditus alteram movit quæstionem, an nempe
 tam horridi cruciatus in Orco darentur, atque eos ex suggestu acer
 Præco depinxit! ad quæ ocius anima Orcò mersa: O frater, omnes
 omnium linguæ in unam coalescant, nunquam pœnarum multitudi-
 nem numerare, vel earum acerbitatem exprimere poterunt; cum au-
 tem solo cuperet odoratu experiri, quantæ Orci essent pœnæ, alter
 nigrum quò amictus erat pallium explicuit, & ecce tanta inde mephi-
 tis prorupit, & tam enormis fœtor prodit, ut omnes illius cœtus mo-
 nachi veluti mentis impotes hinc inde totò cœnobio discurrerent, ac
 præ intolerabili fœtore ita impetuosè agerent, ut tandem ex illo cœ-
 nobio ad locum procul distitum migrare cogerentur, ne fœtore in-
 fecti vitam fatò mutarent. Deum immortalem! si unum unius dam-
 nati corpus tantam edidit mephitim, quid erit illic hæere inter trige-
 sies mille millones corporum damnatorum? unus iste fœtor naribus
 ex Orco receptus, ita in officio continuit Cœnobitas, ut corpus quo-
 tidianis jejuniis, flagris perennibus & ciliciis edomarent, de novo toti
 mundo mortui, ut tanto se fœtori maturè in vivis subtraherent, & vel
 hæc ratione se eminus ad beatam mortem præpararent. Accidit, ut
 unus aut alter morbò affligeretur, & horridos in corpore cruciatus suf-
 feret? id unum commiseratione tactis reponebant: quid ægro con-
 doletis?

Hist.

doletis? Orate potius Deum ac Dominum nostrum, ut me ab æterno liberet cruciatu; hæc ulcera, hæc tormina cum Orcinis collata nil sunt nisi modici pulicis levidentes ictus. *Dum judicamur, à Domino corripiamur, ut non cum hoc mundo (12) damnemur.* Præstat in hac vita mille miseris oppleri, quàm unicâ premi in altera. Melius, ah melius est, hîc pœnas solvere, quàm post mortem æterna supplicia sustinere. Eiusdem sententiæ fuit S. P. Aug. & alii Cœlites innumeri, qui se hoc æternantis pœnæ assiduo rememoratu ad manutenendum divinæ filiationis titulum & regni hæreditatem filiationi annexam in cœlis obtinendam ardentissimè inflammârunt; hinc illæ Augustini voces pœnæ quotidianæ profluxerunt: *Domine hic ure, hic seca! modo in æternum parcas!*

Horum ergò Cœlitum charismata æmulemur Opt. AA. & si divinæ filiationis titulum & hæreditatis cœlicæ fruitionem seriò diligamus unâ etiam crucem & tribulationem (sine qua non) verbis & factis ambiamus præsentem tanquam filiationis evidens signum, Dei ac Divorum exemplò exosculemur, certi, si in vivis Crucem Domini participemus, nos post fata etiam gloriæ filii Dei preparata consortes futuros, regni cœlestis beatissimos cohæredes.

Amen.

